

Na Rideře jsem jako doma...

říká Tereza Švábíková, česká reprezentantka v badmintonu, jedna z nejlepších juniorských hráček v Evropě a v pouhých 17 letech dvojnásobná mistryně ČR ve dvouhře žen. Poslední roky běhá po badmintonových kurtech více, než sedí ve školní lavici. Její motto je, že cestu k cíli nechce mít snadnou. Cestou k cíli chce být lepší a lepší.

Od fotbalu k badmintonu

Už od svých 6 let byla Tereza známá v rodných Klimkovicích, městečku v českém Slezsku u Ostravy, jako ta děvucha co válí fotbal lépe než synci. Její bráchové byli dost úspěšní mládežnickí fotbalisti a tak vlastně už od kočárku každý víkend trávila na fotbale a ještě, aby to nebylo málo, bydlí v RD kousíček od fotbalového hřiště. Dá se říct, že jí to šlo a to dost dobře. Byla vybrána párkrát i do oblastních výběrů a měl o ní velký zájem dívčí Baník Ostrava. Rychlost a bojovnost a nebát se, právě to si z fotbalu přinesla do badmintonu. Asi by kopanou hrála dodnes, kdybych si v jejích 8 letech v létě nezačala pinkat s mamkou na zahradě badminton a kdyby nepřišla její babička Slávka s tím, že v Klimkovicích je úspěšný badmintonový klub. Mamka už měla těch fotbalových víkendů dost a tak velmi ráda mě přihlásila do místního Sokola. Kdyby mamka tehdy věděla, že v následujících letech bude kolem badmintonu lítat daleko více než tomu, kdy bylo ve fotbalu, asi by si to s přihláškou do oddílu rozmyslela. Taťka ze začátku v žertu říkal, že badminton není žádný sport, že badminton se hraje na pláži. Dnes už to neříká ani v žertu.

Začátky s badmintonem

Tereza hned po měsíci pinkání odjela na první turnaj do Polska, kde získala stříbro a nedlouho potom byla součástí týmu, který vyhrál neoficiální MČR v družstvech do 11 let. No a bylo to, do badmintonu se Tereza zamilovala. Časem zjistila, že je to sport nejen krásný dynamický a k tomu olympijský, ale je i jeden z nejrozšířenějších sportů

na naší planetě a zároveň, což se málo ví, je nejrychlejším raketo-vým sportem vůbec.

Ještě asi 5 let dělala oba sporty dohromady a někdy ve 12 -ti letech s fotbalem skončila už nadobro. To již byla v badmintonu republiková jednička ve své kategorii a měla medaile z MČR. Někdy v té době jí taky vytáhl trenér Petr Koukal st. do juniorské reprezentace a pak už získávala u nás titul za titulem. Ve svých 13 letech začala objíždět i zahraniční turnaje a hned od začátku se jí dařilo se prosazovat v juniorské kategorii

Největší úspěchy

V sezóně 2016/2017 se Tereze podařilo na tuzemských republikových šampionátech dosáhnout zlatého hattricku. Vyhrála v 16-ti letech v jedné sezóně jak MČR U17 a MČR U19, ale i pak trochu pro některé překvapivě, MČR dospělých ve dvouhře žen. A letos v únoru titul v dospělých obhájila. Vedle toho v roce 2017 skončila na pátém místě na MEJ, byla 9. na ME dospělých, 17. na MS dospělých. Kdybychom vyjmenovat její dosavadní největší úspěchy, museli bychom zmínit vítězství na MMJ Rumunska, Slovinska, Maďarska, Kypru atd. V dospělých např. v roce 2017 získala 5. druhých míst na turnajích BEC atd. Doma do dnešní doby získala více jak 20 titulů Mistryně ČR v juniorských kategoriích a 2 tituly v dospělé kategorii.

Sny a cíle

Badminton je u nás vlastně amatérským sportem a tak provozovat tento sport v tuzemsku na vrcholové úrovni je velmi složité.

Porovnávat podmínky, které mají mé soupeřky v zahraničí s tím, co mají nejlepší hráči u nás, je jako porovnávat želvu s gepardem či nebo myš se slonem. Tereza za pomoci rodiny a lidí, kteří se kolem ní už dlouho angažují, jako je např. její osobní trenér Ing. Luděk Židek, Martin Růžička, se snaží do budoucna tento stav nejen pro sebe změnit. Na pomoc přišla v neposlední řadě i Rideřa, kde má Tereza nejen na české poměry výborné zázemí a podmínky pro přípravu.

V tomto roce se vlastně už kvalifikovala na mládežnické OH, které se letos budou konat na podzim v Buenos Aires a to jako první česká hráčka v historii. Ale tím to pro ni nekončí, jejím cílem je kvalifikovat se na ty skutečné OH a nejlépe už do Tokia. Udělá pro to, co se dá, nevíme, jestli to bude stačit. Ale jistě je, že se o to Tereza popere, nebojí se, a hlavně nikdy se nevzdává. Budeme držet pěsti.

